

Kabrinde Yalnızlığın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Aralık 2017

Gölün durgunluğuna hâkim bir gönül diliyorum:
Dilsiz şeytanın meleğe dönüştüğü,
Kabrinde yalnızlığın
Kefil olduğum hangi mevsim ise
Siluetimde vakur bir pembe olmak adına
Belki de en civcivlisinden berrak bir neşeyi
Kutsarken Tanrı,
Bense çocukluğumu yitirmedeğim gün ve gece.

Sinemde bulut saklamak istiyorum:
En beyazın, en masum yalanın
Bile kabul görmediği bir dünya.
Ha beden ha kıpraşan için için
Yine içliğin kozasından bin bir heceye mazhar
Kendince bir sevgi masalı.

Densiz yüreğin kazan kaldırdığı
Aslında surelerde yanık kelamın
Hidayete bandığı görünmez bir rahleye
Serilmek istiyorum.
Melekler konuşurken kendi aralarında
Ben ise gönül koyduğum kim varsa
Silik öfkemi yok sayıp
En fevri sevgimi pay edip
Yine kendi dünyasında kekremsi düşleri
Yalıtıp da gerçekten lal varlığımla
Yalıtılmadığım bir evren diliyorum.

Kaynakçamda kayıt dışı bir hazan beslesem de
Yaratıcının gücüne vakıf her an'ı
Dillendirdiğim gönül dilimde
Karadan bozma
Bir denizi içip içip
Kaybolduğum o dehlizi de yok saymak adına
Dirayetimle baş başa

Kanıksadığım kuramlarda
Sırdaş bildiğim bunca kelimada
Serilip sere serpe
Boşbođaz bir sevdadan nasiplenip
Körelmeden dünyanın yel değirmenlerinde
Hoşluk kadar boşluk özürlü;
Nam kadar nemli gözlerimi
Silmeden kabul gördüğüm bir lisanda
Sınandığım kadar insanım, demek adına
Vakıf olduğum şu rayiha.